

создаёт проблемны толкования и применения правовых норм, порождает высокий уровень правоприменительных ошибок и относительно низкий уровень правовой защищённости граждан.

Ключевые слова: административно-деликтное законотворчество, законодательство, функции, принципы, ответственность, производство, компетенция, административно-юрисдикционная практика, правовое предписание, юридический факт.

NEBRAT O. O. ADMINISTRATIVE AND TORT LAWMAKING ACTIVITY: THE CONCEPT AND FUNCTIONS

While studying administrative and tort lawmaking activity, its concept and functions the author has researched the problem of providing legal quality of administrative and tort lawmaking activity, which is directly linked with the task of ensuring reliable legal protection of persons in the field of administrative jurisdiction. It is emphasized that the existence of gaps and contradictions in the lawmaking activity on administrative offences creates problems of interpretation and application of law norms, creates a high level of law enforcement mistakes and relatively low level of legal protection of citizens.

It is ascertained that one of the main issues of administrative and tort lawmaking activity is to establish grounds and conditions for administrative liability, as well as specific prohibitions, the violation of which entails administrative liability. Implementing the function of administrative tort the legislator detects harmful to the society acts requiring administrative and legal measures of combating, admits admissibility, the possibility and advisability of their fixing in the law as illegal and administratively punishable. The subject of legislative regulation in adopting a particular law about establishing liability for committing certain types of misdemeanors should include regulation of issues on grounds of administrative liability; subjects of administrative liability; types and sizes of administrative penalties, which usage is provided by the law; jurisdiction of cases on administrative offences, liability for their commission is established by the law; features of the proceedings in cases on the appropriate types of administrative offences.

Keywords: administrative and tort lawmaking activity, legislation, functions, principles, liability, proceedings, competence, administrative and jurisdictional practice, legal prescription, legal fact.

УДК [347.963:343.8](377)

О. С. ПРОНЕВИЧ,

доктор юридичних наук, професор,

головний науковий співробітник відділу досліджень проблем

організації роботи та кадрового забезпечення в органах прокуратури

Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України (м. Київ)

КООРДИНАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРОРА: УПРАВЛІНСЬКО-ПРАВОВА ПРИРОДА, ЛЕГІТИМІЗАЦІЯ І ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ

Осмислено специфіку управлінсько-правової природи координаційної діяльності прокурора у сфері протидії злочинності та корупції, з'ясовано стан сучасного нормативно-правового регулювання координаційної діяльності прокурора та на основі вивчення актуальних інформаційно-аналітичних матеріалів, підготовлених профільними структурними підрозділами Генеральної прокуратури України та прокуратур обласного рівня виокремлено об'єктивні прояви низької ефективності координаційної діяльності в органах прокуратури.

Ключові слова: координаційна діяльність прокурора, координаційні повноваження, протидія злочинності та корупції, координаційна нарада, міжвідомча нарада, міжвідомча робоча група з розкриття і розслідування злочинів, спільна слідчо-оперативна група, контрольна справа щодо проведеної координаційної або міжвідомчої наради.

Pronevych, O.S. (2015), "Coordinating activities of a prosecutor: administrative and legal nature, legitimization and problems of implementation" ["Koordinatsiina diialnist prokurora: upravlinsko-pravova pryroda, lehitymizatsiia i problemy lehalizatsii"], *Pravo i Bezpeka*, No. 3, pp. 51–57.

Постановка проблеми. Протидія злочинності та корупції є особливим видом державно-правової діяльності органів публічної влади та

інститутів громадянського суспільства, метою якої є захист прав і свобод людини та громадянина, а також інтересів суспільства і держави

шляхом запобігання, виявлення, припинення, розслідування і розкриття злочинів. Прокуратура як стрижневий правоохоронний орган реалізує низку конституційних функцій, пов'язаних із забезпеченням безпеки особи, суспільства і держави кримінально-правовими засобами. Одним із пріоритетних напрямів її діяльності є координація діяльності державних і недержавних суб'єктів у сфері протидії злочинності та корупції.

Стан дослідження. Останнім часом у правничій науці сформувалася традиція комплексного дослідження проблеми координації прокурором діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції. Окремі аспекти цієї проблеми аналізувалися В. Г. Бесарабовим, Є. М. Блажівським, М. М. Бурбікою, Л. М. Давиденком, В. В. Долежаном, В. С. Зеленецьким, Д. К. Єфіменком, Р. Н. Зінуровим, О. Г. Кальманом, Ю. В. Капітоновою, П. М. Каркачом, М. В. Косютою, І. Є. Марочкіним, К. Ф. Скворцовим, Д. В. Суходубовим, В. В. Сухоносом, Я. М. Толочко, М. К. Якимчуком, С. В. Якубовим. Особлива увага приділялася осмисленню теоретико-методологічних основ здійснення координаційної діяльності у контексті реалізації державної антикримінальної політики, вдосконаленню організаційно-правових засад координації. В умовах реформування правоохоронної системи та новелізації законодавства про прокуратуру виникає необхідність коригування парадигми координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції і алгоритмізації дій уповноважених осіб.

Мета статті полягає в осмисленні специфіки управлінсько-правової природи координаційної діяльності прокурора у сфері протидії злочинності та корупції, з'ясуванні стану сучасного нормативно-правового регулювання координаційної діяльності прокурора та виокремленні об'єктивних проявів низької ефективності координаційної діяльності в органах прокуратури на основі вивчення актуальних інформаційно-аналітичних матеріалів, підготовлених профільними структурними підрозділами Генеральної прокуратури України та прокуратур обласного рівня.

Виклад основного матеріалу. В сучасній науці відсутнє уніфіковане визначення полісемантичної категорії «координація». Найчастіше її тлумачать як узгодження, поєднання, взаємозв'язок, приведення у відповідність. Фахівці у сфері правоохоронної діяльності наголошують на пріоритетності функціонального тлумачення координації та розглядають її крізь призму на-

лагодження взаємозалежних і взаємозумовлених горизонтальних (міжсистемних) зв'язків між суб'єктами правоохоронної діяльності різних ліній субординації для досягнення соціально значущої легальної мети, узгодження діяльності державних і недержавних елементів правоохоронної системи (ланок механізму реалізації державної правоохоронної політики) та організації взаємодії різних правоохоронних органів чи структурних підрозділів одного правоохоронного органу.

Координаційна діяльність забезпечує досягнення спільної мети уповноваженими суб'єктами протидії злочинності та корупції, які діють незалежно один від одного та використовують специфічні легальні форми і методи правоохоронної діяльності у межах визначеної законодавчо компетенції. Наділення координаційними повноваженнями прокуратури об'єктивно зумовлено реалізацією нею конституційної функції нагляду за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство. Предмет координації охоплює широкий спектр кримінально караних діянь.

Координаційні повноваження прокурора вперше було закріплено в законі СРСР «Про прокуратуру» від 30 листопада 1979 р. У статті 3 цього закону координація діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинами та іншими правопорушеннями була визначена як один з основних напрямів діяльності прокуратури [1].

Формування сучасної вітчизняної парадигми координаційної діяльності відбувалося у контексті розбудови механізму гармонізації антикримінальної активності суспільства і держави. Визначальними у сучасному розумінні управлінсько-правової природи координації протидії у сфері злочинності та корупції як одного з пріоритетних напрямів діяльності органів прокуратури є такі чинники: наявність прокурора як спеціального суб'єкта, наділеного повноваженнями організації і забезпечення конструктивної взаємодії суб'єктів правоохоронної діяльності; узгодження дій між адміністративно невідносними суб'єктами; збереження самостійності кожного суб'єкта у реалізації законодавчо визначених повноважень і неприпустимість інтервенції одного органу у сферу повноважень іншого; взаємодія суб'єктів на засадах рівності у прийнятті спільних рішень (внесення пропозицій, розроблення рекомендацій тощо).

У науковому середовищі відсутнє єдине бачення сутності координації прокуратурою

діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції. Так, М. В. Косюта наголошує, що координацією є організаційно-правоохоронні багатосторонні відносини, які складаються у процесі вироблення і реалізації спільних заходів у межах компетенції кожного з учасників, спрямованих на усунення та запобігання злочинних проявів [2, с. 13]. О. М. Литвинов констатує, що координацією є узгодження дій тактично самостійних суб'єктів системи профілактики злочинів за різними елементами діяльності при наявності рівноправних зв'язків між ними, спільної стратегічної мети діяльності для підвищення рівня ефективності протидії злочинності [3, с. 75]. Є. М. Блажівський вважає, що координацією є діяльність прокурорів, спрямована на організацію взаємодії між державними органами і досягнення соціально бажаної мети – зміцнення законності [4, с. 6]. Д. В. Суходубов наполягає на визначенні координаційної діяльності прокуратури як її управлінської функції, змістом якої є розробка і реалізація оптимальних заходів для узгодження та спрямування діяльності правоохоронних органів у найважливіших напрямках боротьби зі злочинністю та корупцією [5]. Аналіз існуючого спектра думок дає підстави стверджувати, що координація діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції узагальнено може бути визначена як об'єктивно зумовлене, соціально акцептоване і передбачене законом узгодження (упорядкування) прокурором дій державних і недержавних суб'єктів правоохоронної діяльності, які не перебувають у відносинах підпорядкування (субординації), з метою спільної реалізації міжвідомчих організаційних заходів антикримінального характеру, спрямованих на забезпечення безпеки особи, суспільства та держави.

Координація діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції здійснюється під організаційним керівництвом відповідного органу прокуратури, що зумовлено специфікою процесуального і наглядового статусу прокурора, який наділений широкими наглядовими та процесуальними повноваженнями у сфері кримінального переслідування злочинів та осіб, які їх вчинили. Ієрархічність побудови системи органів прокуратури об'єктивно зумовлює виокремлення трьох рівнів координації прокурором діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції – загальнодержавного, регіонального та місцевого.

Основоположні засади прокурорської діяльності у сфері координації діяльності суб'єктів протидії злочинності та корупції визначено

законом України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р. [6], галузевим наказом Генеральної прокуратури України від 16 січня 2013 р. № 1/1гн «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції» [7] та Положенням про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції, затвердженим спільним наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Міністерства оборони України, Державної пенітенціарної служби України та Державної прикордонної служби України від 11 лютого 2013 р. № 5/132/21/4/84/82\од-13/10 [8].

Координаційні повноваження прокуратури у сфері протидії традиційно закріплюються в титульному законі про прокуратуру. У законі України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р. координаційні повноваження прокуратури закріплено крізь призму забезпечення внутрішньоорганізаційної та зовнішньоорганізаційної діяльності органів прокуратури. Так, відповідно до ч. 1 ст. 8 цього закону Генеральна прокуратура України наділена повноваженнями щодо організації та координації діяльності всіх органів прокуратури з метою забезпечення ефективного виконання функцій прокуратури. Натомість частиною 2 ст. 25 Закону прямо передбачено, що Генеральний прокурор України, керівники регіональних та місцевих прокуратур, їх перші заступники та заступники відповідно до розподілу обов'язків, здійснюючи нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, координують діяльність правоохоронних органів відповідного рівня у сфері протидії злочинності [6].

На сьогодні координаційна діяльність прокурора регулюється наказом Генеральної прокуратури України від 16 січня 2013 р. № 1/1гн «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції». Координація діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції визначена як один із головних пріоритетів у роботі прокурорів усіх рівнів. Основними критеріями оцінки ефективності координаційної діяльності прокурорів визначено реальний вплив на покращання стану протидії злочинності та корупції, підвищення ефективності їх профілактики, захист прав і свобод громадян та інтересів держави від злочинних посягань, у тому числі щодо відшкодування завданих їм збитків, рівень довіри громадськості до органів прокуратури та правоохоронних органів [7].

Організація координаційної діяльності здійснюється з урахуванням вимог Положення про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції. Відповідно до п. 2 Положення завдання координації окреслено таким чином: визначення основних напрямів запобігання і протидії злочинності та корупції на основі аналізу їх структури, динаміки та прогнозування тенденцій розвитку; розробка, узгодження і виконання спільних заходів з метою своєчасного виявлення, розкриття, припинення та попередження злочинних і корупційних проявів, усунення причин та умов, що їм сприяли; підготовка пропозицій з удосконалення законодавства, спрямованих на підвищення ефективності правоохоронної діяльності у сфері запобігання та протидії злочинності і корупції [8]. Координація ґрунтується на таких принципах: верховенства права; законності; рівності суб'єктів координаційної діяльності у визначенні проблемних питань щодо запобігання і протидії злочинності та корупції та розробці заходів з метою їх вирішення; самостійності кожного правоохоронного органу у процесі реалізації узгоджених рішень; відповідальності керівників правоохоронних органів, у межах їх компетенції, за якісне і своєчасне виконання узгоджених заходів; забезпечення повноти використання всіх форм координації; публічності, гласності та відкритості координаційних заходів у визначених законодавством межах. Наголосимо, що принцип верховенства права має засадничий характер при здійсненні координаційної діяльності, що виявляється у «зв'язаності» і «обмеженні» діяльності всіх її суб'єктів основними правами людини. Закріплення принципів рівності і самостійності унеможливує використання адміністративних повноважень як характерної ознаки централізованих і жорстко структурованих соціальних систем.

Вичерпного переліку суб'єктів координаційної діяльності не визначено. До кола уповноважених на протидію злочинності та корупції суб'єктів відносяться, у першу чергу, правоохоронні органи, що класифікуються на уповноважені безпосередньо забезпечувати протидію злочинності та корупції (тобто наділені повноваженнями на провадження оперативно-розшукової діяльності, дізнання і досудового слідства) і контролюючі. Суди не можуть розглядатися як суб'єкти координації, що об'єктивно зумовлено специфікою їх правового статусу. У п. 5 Положення передбачена також можливість участі у координаційних нарадах керівників органів виконавчої влади та місцевого самов-

рядування «для заслуховування інформації щодо їхньої діяльності з питань попередження і протидії злочинності та корупції».

Організаційні форми координаційної діяльності прокуратури є відносно усталеними проявами співробітництва і взаємодії правоохоронних органів, метою яких є узгодження і спрямування діяльності у сфері протидії злочинності та корупції [5]. Основні форми координації закріплені у законодавстві. Так, у ч. 2 ст. 25 чинного закону України «Про прокуратуру» встановлено, що свої координаційні повноваження прокурори здійснюють шляхом проведення спільних нарад, створення міжвідомчих робочих груп, а також проведення узгоджених заходів, здійснення аналітичної діяльності. У п. 4 Положення про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції координаційна нарада керівників правоохоронних органів під головуванням відповідного прокурора визначена як основна форма координації. Водночас передбачена можливість використання інших форм координації, а саме: спільних засідань колегій правоохоронних органів; міжвідомчих нарад за участі керівників правоохоронних органів, органів виконавчої влади, місцевого самоврядування та державного нагляду (контролю); міжвідомчих робочих груп; видання спільних наказів, вказівок, інформаційних листів та інших документів організаційного та методичного характеру; організація комплексного вивчення ефективності протидії злочинності та корупції у регіонах, де спостерігаються негативні тенденції цієї діяльності; вивчення позитивного досвіду з питань запобігання і протидії злочинності та корупції, впровадження його в практичну діяльність правоохоронних органів; взаємне використання можливостей правоохоронних органів для підготовки і навчання кадрів, підвищення їх кваліфікації; проведення спільних семінарів, конференцій та інших навчально-практичних заходів; розробка пропозицій з питань удосконалення правового регулювання запобігання і протидії злочинності та корупції; спільне ініціювання та проведення аналітичних, наукових досліджень у сфері протидії злочинності та корупції.

Практика свідчить, що на якості координаційної діяльності окремих керівників органів прокуратури негативно позначається відсутність цілісного розуміння специфіки управлінсько-правової природи координаційної та міжвідомчої нарад. При обранні форм координаційної діяльності керівник органу прокуратури повинен зважати на існування відмінностей

між координаційною та міжвідомчою нарадами за колом учасників, ініціатором скликання, предметом і колом осіб, уповноважених підписувати підсумковий документ.

Фахівці наголошують, що аналіз ефективності координаційної діяльності загалом і окремих координаційних заходів зокрема повинен здійснюватися за такими критеріями: дотримання нормативно закріплених засад координаційної діяльності, порядку проведення координаційних заходів; належне узагальнення та аналіз статистичних даних координаційної діяльності; належний та оперативний обмін інформацією із суб'єктами протидії злочинності та корупції; використання широкого спектра форм координації; обґрунтованість залучення до координаційних заходів окремих суб'єктів; встановлення обґрунтованих термінів реалізації координаційних заходів; забезпечення належного контролю за координаційною діяльністю та окремими координаційними заходами тощо.

Інформаційно-аналітичні матеріали, надані відділом організаційно-методичної роботи та координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності Головного управління наглядом у кримінальному провадженні Генеральної прокуратури України, свідчать, що об'єктивними проявами низької ефективності координаційної діяльності прокурора є: покладання при розподілі обов'язків в органах прокуратури обов'язку координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції на одного із заступників керівника органу прокуратури (нормативно визначено, що координація належить до виключної компетенції перших керівників органів прокуратури); недотримання чинних нормативних вимог щодо підготовки координаційних (міжвідомчих) нарад (не дотримано усталеного алгоритму підготовки наради, не запрошено або невчасно проінформовано учасників наради тощо), обґрунтованості визначення ініційованих до розгляду питань (питання порядку денного сформульовані занадто абстрактно або вони не пов'язані з діяльністю правоохоронних органів, не врахована специфіка криміногенної ситуації в адміністративно-територіальних одиницях, на які поширюється територіальна юрисдикція органу прокуратури тощо), системного попереднього опрацювання окремих питань порядку денного (не підготовлені проект постанови та відповідні інформаційно-аналітичні матеріали, не створена репрезентативна робоча група з метою належної підготовки до розгляду комплексного питання) та документального оформлення прийнятих рішень (не

дотримано уніфікованої форми протоколу і стандартів оформлення постанов з окремих питань порядку денного); неправильне визначення виду наради; недостатнє використання існуючого спектра форм координаційної діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції; відсутність плановості здійснення координаційної діяльності; відсутність або недотримання затвердженого керівником органу прокуратури плану підготовки координаційної (міжвідомчої) наради; зосередженість на розгляді питань, які можуть оперативно вирішуватися у робочому порядку або ж зовсім не віднесені до компетенції суб'єктів протидії злочинності та корупції (натомість безумовним пріоритетом є розгляд стану протидії злочинності та корупції у відповідних адміністративно-територіальних одиницях з метою вироблення та реалізації узгоджених цільових антикримінальних заходів); недотримання рекомендації щодо доцільності обговорення на координаційній (міжвідомчій) нараді питання про стан виконання раніше ухвалених рішень лише у випадку неякісного їх виконання або зволікання з виконанням; занадто широке формулювання питань порядку денного нарад (єдино прийнятним є ґрунтоване на аналізі специфіки криміногенної ситуації в конкретній адміністративно-територіальній одиниці чітке сутнісне формулювання найбільш актуального питання у сфері протидії злочинності та корупції); незалучення до координаційної діяльності суб'єктів, уповноважених на участь у вирішенні окремих питань у сфері протидії злочинності та корупції (у першу чергу місцевих органів виконавчої влади і місцевого самоврядування); відсутність усталеної практики запрошення на координаційні (міжвідомчі) наради консультантів і експертів з питань протидії злочинності та корупції з числа науковців, висококваліфікованих працівників профільних закладів та установ, а також представників засобів масової інформації; дублювання в рішеннях координаційних (міжвідомчих) нарад вимог галузевих наказів; планування в рішеннях координаційних (міжвідомчих) нарад заходів, віднесених законодавцем до виключної компетенції органів прокуратури; декларативність рішень координаційних (міжвідомчих) нарад (використання загальних формулювань на кшталт «вивчити кримінальні провадження та оперативно-розшукові справи», «провести відомчі та прокурорські перевірки», «кардинально змінити ставлення до боротьби зі злочинністю та корупцією», «вжити заходів щодо посилення взаємодії слідчого відділу з оперативними

підрозділами» тощо); невідповідність описової частини постанов координаційних (міжвідомчих) нарад резолютивній, що спричиняє невідповідність запланованих заходів питанням порядку денного; закріплення у постановах координаційних (міжвідомчих) нарад неконкретних заходів або заходів, що не передбачають скоординованих дій суб'єктів протидії злочинності та корупції; ігнорування вимоги щодо обов'язковості визначення виконавців або необгрунтоване визначення кола виконавців; відсутність у постановах координаційних (міжвідомчих) нарад узгоджених заходів, спрямованих на вирішення комплексних питань у сфері протидії злочинності та корупції (часто визначається лише один виконавець, що унеможлиблює реалізацію узгоджених координаційних заходів); покладання на окремих суб'єктів координаційної діяльності обов'язку виконання рішень з питань, не віднесених до їх компетенції; визначення виконавцями окремих пунктів постанов органів публічної влади, керівники яких на нараду не запрошувалися; невчасне направлення копій постанов координаційних (міжвідомчих) нарад до прокуратури обласного рівня; відсутність чітких термінів виконання окремих пунктів рішень координаційних (міжвідомчих) нарад; зосередженість прокурорів районів у містах на організації та реалізації координаційних заходів, передбачених координаційними (міжвідомчими) нарадами під головуванням прокурора міста, та ухилення від цілеспрямованого вирішення засобами координації існуючих на локальному (місцевому) рівні конкретних проблем у сфері протидії злочинності та корупції;

недотримання вимоги щодо легітимізації постанов координаційних (міжвідомчих) нарад шляхом видання наказів, розпоряджень, вказівок, інших документів організаційно-управлінського характеру; ненадання або невчасне надання постанови учасникам для виконання; недостатній контроль за станом виконання рішень координаційних заходів (часто не забезпечується достатній контроль за наявністю і повнотою звітної інформації учасників нарад про виконання прийнятих рішень, що, у першу чергу, зумовлено відсутністю контрольних справ за окремими постановами координаційних (міжвідомчих) нарад) тощо.

Висновок. Зазначимо, що координація є важливим чинником консолідації зусиль розрізаних суб'єктів, об'єднаних досягненням однієї мети. Координаційні повноваження прокурора у сфері протидії злочинності та корупції детерміновані конституційними функціями прокуратури. Здійснення координаційної діяльності прокурором об'єктивно зумовлено необхідністю забезпечення стійких організаційних зв'язків між низкою адміністративно не підпорядкованих один одному суб'єктів правоохоронної діяльності. На сучасному етапі значення координаційної діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції суттєво зростає, що об'єктивно зумовлено скасуванням функції загального нагляду та відсутністю збалансованого державного механізму нагляду за додержанням прав і свобод людини та громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами.

Список використаних джерел

1. О прокуратуре СССР : закон СССР от 30 нояб. 1979 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.economics.kiev.ua/download/Zakony_SSSR/data02/tex13787.htm.
2. Косюта М. В. Проблеми та шляхи розвитку прокуратури України в умовах побудови демократичної правової держави : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.10 / Косюта Михайло Васильович. – Одеса, 2002. – 467 с.
3. Литвинов О. М. Адміністративно-територіальна координація діяльності суб'єктів профілактики злочинів в Україні на місцевому рівні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Литвинов Олександр Михайлович. – Харків, 2002. – 276 с.
4. Блажівський С. Координаційна діяльність органів прокуратури України у сфері протидії злочинності та корупції / С. Блажівський // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 2. – С. 5–9.
5. Суходубов Д. В. Координаційна діяльність прокуратури щодо боротьби зі злочинністю : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Суходубов Дмитро Володимирович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mydiss.com/ru/catalog/view/9355.html>.
6. Про прокуратуру : закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.
7. Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції : наказ Ген. прокуратури України від 16 січ. 2013 р. № 1/1гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publications&_t=rec&id=94102.
8. Про затвердження Положення про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції : наказ Ген. прокуратури України, МВС України, Служби безпеки України, М-ва оборони України, Держ. пенітенціар. служби України та Держ. прикордон. служби України від 11 лют. 2013 р. № 5/132/21/4/84/82/од-13/10. – Київ, 2013. – 8 с.

Надійшла до редколегії 08.10.2015

**ПРОНЕВИЧ А. С. КООРДИНАЦІОННА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРОРА:
УПРАВЛЕНЧЕСКО-ПРАВОВА ПРИРОДА, ЛЕГІТИМІЗАЦІЯ І ПРОБЛЕМИ
РЕАЛІЗАЦІЇ**

Осмыслена специфика управленческо-правовой природы координационной деятельности прокурора в сфере противодействия преступности и коррупции, выявлено состояние современного нормативно-правового регулирования координационной деятельности прокурора и на основе изучения актуальных информационно-аналитических материалов, подготовленных профильными структурными подразделениями Генеральной прокуратуры Украины и прокуратор областного уровня, вычленены объективные проявления низкой эффективности координационной деятельности в органах прокуратуры.

Ключевые слова: координационная деятельность прокурора, координационные полномочия, противодействие преступности и коррупции, координационное совещание, межведомственное совещание, межведомственная рабочая группа по раскрытию и расследованию преступлений, совместная следственно-оперативная группа, контрольное дело по проведённому координационному или межведомственному совещанию.

**PRONEVYCH O. S. COORDINATING ACTIVITIES OF A PROSECUTOR:
ADMINISTRATIVE AND LEGAL NATURE, LEGITIMIZATION AND PROBLEMS
OF IMPLEMENTATION**

The article is devoted to understanding the specifics of administrative and legal nature of the coordinating activities of a prosecutor in combating crime and corruption; the author has clarified the state of the current legal regulation and coordinating activities of a prosecutor; objective manifestations of the low efficiency of coordinating activities within prosecutor's office are singled out on the basis of studying actual information and analytical materials prepared by specialized structural units of the Prosecutor General of Ukraine and regional prosecutor's offices.

Particular attention is paid to clarification of the differences between coordinating and inter-agency meetings, and the results of monitoring of coordinating activity of regional prosecutor's offices by the department of organizational and methodical work and coordination of law enforcement agencies' activities in the field of combating crime of the Main Department of Supervision in Criminal Proceedings of the Prosecutor General of Ukraine.

Keywords: coordinating activities of a prosecutor, coordinating authorities, crime and corruption counteraction, coordination meeting, interagency meeting, inter-agency working group on solving and investigating crimes, joint investigative and operative team, control case concerning conducted coordinating or inter-agency meeting.

УДК 342.9:347.121.1:343.7

М. В. РІЗАК,

кандидат юридичних наук,

помічник-консультант народного депутата України

ПЕРСОНАЛЬНІ ДАНІ ЯК ОБ'ЄКТ НЕПРАВОМІРНОГО ПОСЯГАННЯ

Встановлено, що персональні дані фізичної особи та бази персональних даних як упорядковані сукупності масивів таких даних на сучасному етапі розвитку та становлення інформаційних технологій є дуже вагомим інструментом впливу та маніпулювання в руках правопорушників. Доведено, що на сьогодні неправомірне посягання на персональні дані осіб залишається практично безкарними, що і сприяє подальшому погіршенню ситуації та зростанню занепокоєння серед населення через усе частіші втручання у приватне життя. Обґрунтовано необхідність удосконалення вже існуючої законодавчої бази в частині дисциплінарних та інших санкцій для посилення захисту та запобігання витоку такої інформації, як персональні дані.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, кримінальна відповідальність, неправомірне посягання, об'єкт посягання, персональні дані, цивільна відповідальність.

Rizak, M.V. (2015), "Personal data as object of unlawful encroachment" ["Personalni dani yak obiekt nepravomirnoho posiahannia"], *Pravo i Bezpeka*, No. 3, pp. 57–62.

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток інформаційного простору та глибоке проникнення інформаційно-телекомунікаційних технологій у життя людства дають подвійний ефект. З одного боку, набагато полегшується обмін необхідними даними між усіма зацікавленими